

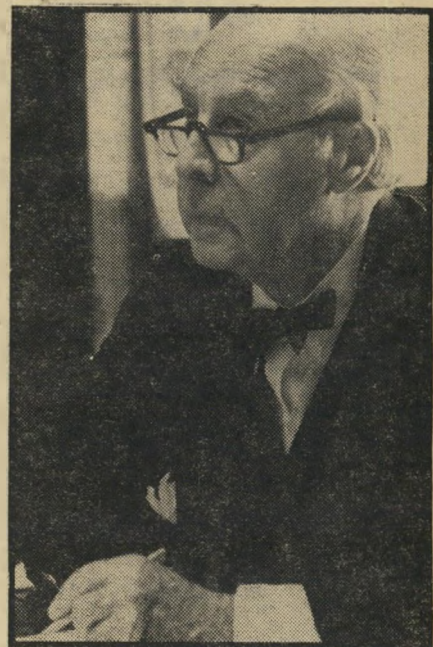
אחת הסיבות היותר טובות לבקר בהצגת סרט בשם הכל למען התואר שיוצג בקרוב בישראל, היא הופעתו של שחקן חדש ומבטיח מאוד בשם ג'ון האוזמן...

אלא שלגבי האוזמן, אין זו התחלה כלל וכלל. שמו קשור בארצות-הברית בכמה מן ההישגים הקולנועיים. התיאטרונים והטלוויזיונים הנכבדים ביותר בארבעים ה' שנים האחרונות. בניגוד לתדמית הקבועה של המפיק האמריקאי הלועס סיגרים, ג'ון מחישובי הכנסות והוצאות, חונק יוצרים באיבם ומקבל היסטריה לשמע המושג אמנות. נחשב האוזמן כאחד האנשים הנאזרים ביותר שחלפו דרך עיר הטרסטים, וכאחד המפיקים הבודדים שריווחי הפקר תיהם לא היו הדבר היחיד שעניינו אותו.

האוזמן הוא קוסמופוליט אמיתי, בן לאב צרפתי ואם אנגליה. הוא נולד בבוקארשט. התחנך בצרפת ובאנגליה. סיים לימודיו בארצות-הברית, והחל דרכו בתיאטרון. על בימות ברודוויי, כשהוא משתף פעולה עם יוצרים חשובים כמו המלחין וירג'יל תומפסון והסופר גרטרוד שטיין.

בסוף שנות השלושים הוא שותף עם אורסון וולס במיבצע שעתיד היה להיות מהפכני לבימות אמריקה: תיאטרון מרקוריו. הם הפיקו הצגות מדהימות בגישתן הבלתי-שיגריתית (וליוס קיסר כמשל אנטי-נאצי, מקבת כושי עם כישופי וודו בסצני נתיפתחה, ועוד). הוא שותף עם וולס גם בסדרת-ההסכיתים המפורסמת שאחד מהם, מילחמת העולמות, לפי סיפורו של הג'נרל. וולס, הטיל פחד ואימה על אמריקה כולה.

כשיצא וולס להוליבורד, הצטרף האוזמן אליו. תחילה התכוננו להמשיך בשיתוף-הפעולה ביניהם גם כסרטים, והוא אפילו ערך את הסרטים האזרח קיין. אולם בגלל חילוקי-דעות נפרדו השניים, האוזמן עבר

במאיי-שחקן האוזמן
התחזית בגיל 70

להיות סגנו של סלזניק, גדול המפיקים העצמאיים של התקופה, ומייד אחר-כך פהס על-מנת להתגייס לשירות משרד ההגנה של הצבא האמריקאי, מנחל שירות-השירות שלו.

אחרי המלחמה הוא שב להוליבורד, ובין הפקותיו המפורסמות ביותר באותן שנים נימנים סרטים כמו הנבל והיפהפייה של מינבל, הם חיים בקילה של ניקולאס ריי, ומינבל מאלמונית של אופולס. הרקע שלו כאיש-תיאטרון בעל השקפות יוצאות-דופן, היה בעל חשיבות מכרעת בהפקת יוליוס

חזרה לטיטאניק

ג'אגרונוט (חן, תל-אביב, אנג' ליה) - הנתונים הסיפוריים מדי פים ריח מיסחרי למרחוק: מיט' עני חומרי-נפץ הושתלו בתיזורת על פני אוניית-פאר, בי מסע-הבכורה שלה. המחבל דורש חצי מיליון שטרלינג מהברית-הספנות, תמורת המידע על מקומן של הפצלות ועל הדרך לפרקן בלא נזק. כבר מתעוררים זיכרונות קרוי בים מאירוגני-חבלה, מצד אחד, מאסון טיטאניק מצד שני (קצין-הבידור של האונייה, השומע על הפרשה, מפ' לט בהיסח הדעת: "זה יהיה לילה שיוזכר לעד" - וזה שם הסרט שתואר את טביעת הטיטאניק).

חוץ מזה, יש כאן כל מיני גיבורים: חבלן, המתמודד עם פצצות כאילו היו יריבים אישיים; קברניט רב הבנה ורגש; קצין-בידור מצחיק בהתחלה ופאתטי בסוף ועוד כל מיני גיבורים חדי-מימדים, מאוישים על-ידי סידרה ארוכה של שחקנים בריטיים ידועים (הקברניט, עומר שרי, יוצא-דופן), כיאה להפקה מיסחרית גדולה.

ולבסוף, רמזים, שאינם מתפתחים ליותר מרמזים, על קשיחות של מימסד שאינו מתחשב בחיי-אנוש, על אנ' שים המחווכים להרוג בשם מטרה מסוימת ואחר-כך זור' קים אותם לפתח-האשפה, כשהם מזדקנים, ועוד נוסחות שכוונתן להוכיח כי הסרט צועד ברוח שנות ה-70.

התוצאה: סרט-מתח צבעוני המכסה בתפאורות ו' שחקנים רבים את החורים בתסריט. ואם, בכל זאת, הוא

ריצ'ארד האריס - להתפוצץ בים

מתעלה מעל לממוצע, הרי זה בזכות הבמאי ריצ'ארד (הפטנט) לסטר, המשכיל להתחיל סצינות מן הקצה ה' בלתי-צפוי שלהן (חנוכת האונייה בתחילת הסרט, מת' חילה בגליה של אחת המנגונות בתיזורת כלי-הנשיפה החגיגית), עריכה ברובת דימיון (התפוצצות ממלאת את המסך בצבע אדום ההופך להיות הכותל שמאחרי אשף-החבלנות המפרק עצמה). צילומים ברמה גבוהה, ומישחק תוסס של ריצ'ארד האריס בתפקיד הראשי.

בנו של נואדיגו

החוק בידו ניומן (הוד, תל-אביב, ארצות-הברית) - לון מא' דיגן, הבלש הקשוח שהופיע בסרט של דון סיגל לפני שש שנים וניסה להשליט חוק וסדר בכוח-הזרוע, למרות שחיתות המימסד שמעליו. בינתיים, כידוע, הוא הגיע בגירסה מחולה במים, למסכי הטלוויזיה, ואילו מתחרהו על המסך הקטן (ג'ורג' פפארד), מע' מיד השבוע פני קשוח נוסח מאדיגן כשהוא מסתתר מי אחרי השם ניומן.

ניומן, סמל-מישטרה בסיגנון הסופרמן, זאב בודד עשוי ללא-דופי, מטפל בפרשת סמים שמאחריה מסתתרת כור' נתו של איש העולם-התחתון לשוב לאמריקה, מגלותו ה' איטלקית. ביריונים מכל הצבעים מפזרים מוות ברחובות. בכל מקום שאליו פונה ניומן מפלילים אותו, או לפחות עושים רושם כזה, וכשאינו נירגע, אף מנסים לחסל אותו. שוטרים שסרחו מנסים לגייסו לשירות, "סנדק" מקומי, ה' ממונים עליו מושכים יניהם ממנו מאחר שחשד שוחד מעיב עליו (חשד שבעצם איש אינו מאמין בו, ופחות מכל הצופה), אבל מאחר שניומן הוא פפארד, ופפארד הוא ניומן, סופה של האמת לצאת לאור.

בסך-הכל, זה נראה כמו פרק מתוך סידרת-טלוויזיה כלשהי, אלים, מלא וגדוש פעילות, מכוונת דוהרות מה'

ג'ורג' פפארד וידידה - לחיי באנצ'ק!

לומות, יריות, נגלים ציניים וגיבור זעום-פנים. ומאחרי זה, נוסחות בדוקות ישנות ומוכרות מזמן. אילולא היה עסוק עם באנצ'ק, כמעט שאפשר היה לחשוב שכל הסרט אינו אלא אבן-בוהן לסידרה חדשה.

מאופקת של השחקנים. אחד הטרסטים הטור בים של השנה.

*** פרשת סטאוויסקי (צפון, צרפת) - שערוייה כלכלית בצרפת של שנות ה-30, משמשת אמתלה לאלן רנה לתאר משטר קפיטאליסטי שנופל קורבן לעצם המרכיבים החיוניים ביותר שלו. סרט פוליטי, עם שיחזור מבריק של התקור פה, סובל קצת מן היחסים הקרירים של הבמאי לדמויות.

ירושלים

*** הארי המזוהם (ירושלים, ארצות-הברית) - למרות הנטייה הפא' שיססית, סרט-פעולה מבריק בבימוי ובעי ריכה שלו (דון סיגל), עם קלינט איסטווד, כבלש במישרת סן-פרנציסקו, שאינו מו' כן להיכנע לסחיסות רוצח סטיכופאט.

חיפה

*** אויאנטי (אורלי, ארצות-הבר' רית) - בילי ויילדר לועג למירוץ-העכב' רים אחר הדולרים של הקפיטאליסטים האמריקאי, שלומד להשתחרר רק כשהוא בא לאסוף את גוויית אביו בעיר-קיסט אי' טלקית ופוגש שם ובנית מלונדון. משעשע מאוד.

הטובות ביותר בלימודיהם. שיטת-ההוראה של קינגספילד בסרט - יישום תיאוריה למקרים מעשיים. דומה להפליא לדברי האוזמן, לדרך שבה הוא עובד גם עם הסטודנטים שלו בג'וליארד. עקרונות יב' שים אני יכול להסביר להם תוך רבע שעה" הוא טוען, "מה שחשוב הוא לפתח את מהשבתם העצמית לא לגדל דור של תוכים אלא של יוצרים עצמאיים."

בגיל 70, אחרי שכתב סרטים, ביים הצגות והפיק סרטי-טלוויזיה וקולנוע ל' רוב, כשבמשך רוב שנותיו לא התפנה למישחק או לבימוי-קולנוע רק משום ש' לדבריו, "אני אוהב לעסוק ביותר מדי דברים בעת ובעונה אחת, ומישחק או בימוי דורשים התמסרות גדולה מדי בכיוון אחד" הוכיח האוזמן שתורת ההוראה שלו נושאת בהחלט פירות.

פרופסור קינגספילד, בגילומו, הוא דמות שתישאר חקוקה בתודלות הקולנוע כתור' פעה מיוחדת-במינה.

תדריך

תל-אביב

*** אהבה אחריהצהריים (פריס, צרפת) - תיאור מרתק של המוסר והשקפות העולם בבורגנות הצרפתית. ביי מוי המצטיין בתימצות אמצעיו ובהדרכה